

ВІД РЕДАКТОРА

Восени 2005 року лікарська громадськість отримала новий медичний журнал, а днями «Міжнародному ендокринологічному журналу» виповнилося 10 років.

69 випусків журналу за 10 років його існування — результат наполегливої праці злагодженого колективу редакції. Журнал має своє коло читачів і активних авторів. Для багатьох лікарів журнал став настільною книгою.

Основні підсумки 10-ліття: журнал включений до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук, до міжнародних наукометричних баз Google Scholar, Ulrichsweb Global Serials Directory, Index Copernicus.

За ці 10 років журнал змінився, але одне залишається незмінним — «Міжнародний ендокринологічний журнал» завжди орієнтується на практи-

куючого лікаря, висвітлюючи на своїх сторінках новітні наукові досягнення в галузі ендокринології та їх застосування в повсякденній практиці.

Засновниками «Міжнародного ендокринологічного журналу» є Буковинський державний медичний університет і Видавничий дім «Заславський» — провідне видавництво професійної медичної літератури в Україні.

Журнал розвивався і ріс разом з авторським колективом, багато наших авторів за цей час захистили дисертації, стали доцентами та професорами, під їх керівництвом організовані й успішно проходять конференції та конгреси, їх доповіді з цікавістю слухають лікарі всього світу на міжнародних форумах.

«Міжнародний ендокринологічний журнал» своїми рубриками намагається охопити якнайширше коло питань — від результатів оригінальних досліджень, лекцій для лікарів до методичних

рекомендацій, реферативної інформації та оглядів літератури.

Журнал знайшов свою аудиторію серед практикуючих ендокринологів і наукових співробітників, став сучасним інструментом комунікації наукових досягнень та кращих практик провідних ендокринологічних шкіл світу для поліпшення надання допомоги хворим з ендокринною патологією в Україні. Сучасна ендокринологія потребує постійного професійного вдосконалення лікарів, розвитку наукового потенціалу та впровадження сучасних інноваційних технологій.

Фахове висвітлення проблемних питань у галузі ендокринології на сторінках «Міжнародного ендокринологічного журналу» допомагає об'єднати зусилля фахівців, науковців, державних установ і сприяє підвищенню професійного рівня лікарів-читачів. Журнал не лише демонструє особливості надання допомоги хворим з ендокринною патологією, а й покликаний підвищити ефективність освіти лікарів з питань ендокринології. «Міжнародний ендокринологічний журнал» одним із перших в Україні серед медичних спеціалізованих видань запровадив систему інтерактивної дистанційної післядипломної медичної освіти для ендокринологів, лікарів суміжних спеціальностей і сімейних лікарів.

Ми запрошуємо вас до подальшої активної участі в роботі журналу й будемо вдячні за підтримку на новому етапі його розвитку. Нам будуть цікаві ваші побажання та пропозиції із формування розділів і тематики майбутніх номерів, це важливо для нас. Ми також запрошуємо до співпраці фахівців суміжних професій: акушерів-гінекологів, неврологів, хірургів, ангіологів, кардіологів, офтальмологів — усіх, хто за родом діяльності і професійних інтересів стосується до ендокринології. Сторінки журналу є відкритим майданчиком для професійного діалогу фахівців у цій галузі.

Редакція й надалі розвиватиме «Міжнародний ендокринологічний журнал» як повноцінне міжнародне наукове періодичне видання. Сподіваємося, що наш журнал і далі залишатиметься другим і

помічником у вашій складній, але такій важливій роботі.

Висловлюємо вам, шановні наші читачі та автори, щиро подяку за те, що залишаєтеся з нами, даєте мудрі поради та високо цінуєте нашу спільну працю. Завдяки вашій підтримці журнал має авторитет і є корисним у такій нелегкій лікарській праці.

Журнал орієнтований на найсучаснішу інформацію, а стиль подачі — говорити просто про складне. Свіжі підходи до відомих проблем, парадоксальні висновки, оригінальні версії, дискусії професіоналів — за це цінують «Міжнародний ендокринологічний журнал».

Уже стало доброю традицією інформувати читачів журналу про міжнародні ендокринологічні події та подавати найновішу інформацію з медичних форумів. Незважаючи на строгі критерії відбору статей, журнал завжди відкритий для читачів, у його вітальні завжди знайдеться місце для зустрічей з відомими людьми.

Листи вдячних читачів свідчать, що наші зусилля не залишилися непоміченими. Але колектив журналу не зупинятиметься на досягнутому й надалі буде дивувати вас цікавими матеріалами. Успіх там, де є впевненість і оптимізм, там, де працюють не покладаючи рук.

Традиційне вітання читачам із півдня Франції, з віадук Мійо — вражаючого шедевра інженерної думки й водночас витвору мистецтва! Це справді унікальний, найвеличніший міст у світі, його найвища опора має висоту 343 метри, а найбільша відстань від полотна проїзду до землі — 270 м. За висотою йому поступається навіть Ейфелева вежа.

Міст був урочисто відкритий 14 грудня 2004 року, він проходить понад долиною річки Тарн поблизу міста Мійо. Віадук обладнаний численними приладами й датчиками, що відстежують щонайменші відхилення в його конструкції, аж до міліметра. Апаратура здійснює близько 100 вимірів за секунду. Дорога має невеликий ухил, спускаючись з

півдня на північ, і кривизну радіусом 20 кілометрів, щоб створити водіям кращий огляд.

Уже сам проект вантового красеня вражав своєю амбітністю. Сім високих опор, два з половиною кілометри дорожнього полотна, ванти, покриті спеціальним потрійним захистом від корозії. Навколо моста не вщухали запеклі суперечки. Вважали, що будівництво такого велетня у французькій глибинці спустошить державну казну й не окупиться. Однак будівництво (всього впродовж трьох років) швидко змусило замовкнути скептиків. По-перше, до дивовижного моста заспішили туристи зі всього світу, по-друге, міст миттєво отримав ста-

тус однієї з найпримітніших архітектурних споруд Франції.

Поїздка над долиною річки Тарн на висоті 270 метрів створює незабутнє відчуття польоту на машині. Вигляд особливо вражає й захоплює подих, коли в долині річки Тарн туман, а міст немов пливе над нею.

Обійшовся чудо-міст Франції у 400 мільйонів євро.

Мимоволі запрошується порівняння з українським Дарницьким залізнично-автомобільним мостом у Києві. Розміри моста набагато скромніші, ніж віадук Мійо (довжина — 1066 метрів, висота — 20 метрів). Але будувався він утричі довше, ніж віадук Мійо, та і обійшовся у два з половиною рази дорожче за французького гіганта — близько мільярда євро.

Тому це також можна вважати шедевром. Наші чиновники проявили неймовірну винахідливість у тому, щоб роздути бюджет моста до космічних розмірів, витягнути ці гроші та успішно їх списати. Справді, якби всі кошти, що виділяються бюджетом та інвесторами, йшли за призначенням, а не в кишені чиновників, то Україна могла б докорінно змінити транспортну інфраструктуру, що залишається вразливим місцем держави.

І читачам, і колегам хотілося б побажати одного: щоб у читачів завжди була можливість отримувати із засобів масової інформації своєчасну та якісну інформацію, яка б багатогранно освітлювала питання, що їх цікавлять, повністю розкриваючи тему й залишаючи при цьому простір для самостійних роздумів і формування власної думки.

Залишайтеся з «Міжнародним ендокринологічним журналом»! Разом ми зможемо зробити наше життя й нашу роботу цікавішими та яскравішими!

**Головний редактор
професор, заслужений лікар України, член Спілки
журналістів України
Володимир Іванович ПАНЬКІВ ■**

